

indenfor den Kamme, der er givet ved dens nuværende Skikkelse. Endvidere forbeholder Udvalget Lovgivningsmagten at tage nærmere Beslutning angaaende Ordningen af Oplagsbeviser og Garantibeviser. Dette er et saa indviklet og i sine formentlige Følger saa vidtrækkende Spørgsmaal, at man ikke har troet, at det vilde være rigtigt at overlade dets Ordning alene til Administrationens Skøn. Man ønsker ogsaa, at Udtrykket „Lagerbeviser“ omblyttes med „Oplagsbeviser“, hvilket sidste allerede har Hjemmel i vort Lovsprog; det er jo det, der er benyttet i Loven af 23de Februar 1866.

Tilbage har jeg nu kun at omtale Spørgsmaalet om Forholdet til de industrielle Virksomheder, der tænkes anbragte i Frihavnen. Det er et Spørgsmaal, som giver Anledning til højt indviklede Kvæstioner, og jeg maa for mit Vedkommende tillaa, at jeg erklærer mig ude af Stand til at overse Konsekvenserne af alle de forskellige Komplikationer, der her kunne opstaa. Det er jo ganske overordentlig indviklede, maaste i Realiteten temmelig betydningsløse, men maaste ogsaa ret betydningsfulde Spørgsmaal, der her komme frem. Ingen kan overse det. Det er jo nemlig let nok at sige, at Frihavnen er et Stykke Udland; det er jo kun en ganske overfladisk Betegnelse til Brug for dem, der skulle have en summarisk Forklaring af, hvad en Frihavn betyder. I Virkeligheden er Frihavnen ikke et Stykke Udland. Man kan ikke saaledes lægge et Stykke Udland midt ind i sit eget Land. Frihavnen er et Stykke Indland ligesaa godt som Kongens Nytorv, kun at Produktionen og Omsætningen paa dette Stykke Land foregaar i visse Retninger — men ogsaa kun i visse Retninger — under andre Billaar end i det øvrige Land. Disse specielle Retninger ere med Hensyn til Toldbestatningen, og hvad dermed staar i Sammenheng, men slet ikke med Hensyn til alle de øvrige Billaar, hvorunder Produktion og Handel arbejde. Et saadant Stykke særskilt Toldterritorium, der ligger umiddelbart ved eller ude i det øvrige Land, vil i det hele have ganske anderledes Mulighed for at kunne slippe gennem de Sprækker og Smuthuller, som Toldloven frembyder, end et Stykke virkeligt Udland vil have, og kan derfor slet ikke med rette sammenstilles med Udlandet i toldmæssig Henseende. Der er næppe Tvivl om, at naar man først faar lavet en virkelig Industri i Frihavnen, vil der fremkomme en lang Række af højt subtile Spørgsmaal, som rimeligvis ville give Lovgivningsmagten mere end Bryderi nok. Dette var ogsaa nærmest den Synsmaade, som

i Fjor blev gjort gældende fra den ærede Finansministers Side. Han udtalte, at det var nødvendigt overfor hver enkelt Industri at forbeholde Lovgivningsmagtens Frihed, og jeg for mit Vedkommende er tilbøjelig til at tro, at denne Betragtning var korrekttere end den, som er godkendt ved Lovforslaget i Aar. Med en Toldlov af den Bestaaffenhed, som vi have, som paa mange smaa Punkter frembyder Urimeligheder, er der Lejlighed til, at Virksomhederne i Frihavnen kunne berede den indenlandske Industri paa mange Omraader Konkurrence og Besværligheder, som det ikke er Meningen, og som det ikke vilde være retfærdigt og billigt at aabne Lejlighed til. Jeg har imidlertid for mit personlige Vedkommende, efter at Finansministeren har frabeget det Standpunkt, han indtog i Fjor, ikke dristet mig til at indtage det, da der omvendt med en vis Føje kan gøres den Indvendning gældende, at industriel Virksomhed i Frihavnen overhovedet bliver saa vanskelig, hvis man vil træffe altfor smaalige Bestemmelser om de Billaar, hvorunder den skal arbejde. Men naar man altsaa vil holde sig til en mere generel Regel, saaledes som Lovforslaget i Aar gaar ud paa, finder jeg, og det har hele Udvalget fundet, at den Formulering, der er givet en saadan Regel i Lovforslagets § 11, i alt Fald ikke er heldig. Det hedder her: „Indenrigsministeren kan forbyde saadan Industrivirksomhed paa Frihavnen, hvis færdsige Produkt ved Indførsel til dansk Toldomraade ifølge den nugældende Toldtarif er toldfrit, medens der til dets Fabrication anvendes Stoffer: der ere toldpligtige“. Det er klart nok, at denne Paragraf efter sin Ordlyd omfatter i Virkeligheden saa godt som enhver Industri, der nævnes kan. Der er ingen Industri, i alt Fald kan jeg ikke i en Hast tænke mig nogen, der ikke bruger Materialier, Raastoffer, Hjelpestoffer, som ikke efter vor Toldlov ere toldpligtige. Der er ingen Industri, der ikke bruger Kul; de bruge alle mere eller mindre Tømmer, Træ, Metaller, Maskiner o. s. v., og som Emballage Sække, Flasker, Tønder o. s. v., hvilket altsammen er toldpligtigt efter vor Toldlov. Dersom man altsaa skulde gaa efter denne Paragrafs Ordlyd, kunde Industrivirksomheder ikke eksistere, eller det vilde i alt Fald være afhængigt af Indenrigsministerens Tilladelse, hvorvidt nogen som helst Industri kunde eksistere i Frihavnen. Hertil kommer paa den anden Side, at i Udførelsen af Kontrakten med Landmandsbanken er der udtrykkelig kun nævnt tre bestemte Industrier, som intet er bleven enig om at bestemme kunne forbydes, nemlig Bogtrykkerier samt